

Trencat – Martí Farrero (4tD)

Ja no vull més promeses,
ja no vull més petons,
ja no vull més abraçades,
ja no vull més fals amor.

Assegut al llit d'un rodamón,
a la sortida de la sobrietat,
per oblidar-me de qui soc,
per oblidar-me del passat.

Amb gust amarg al coll,
el coll tinc agafat
d'una ampolla d'Eristoff
que les ànsies ha matat.

Ara soc diferent,
una ment solitària
amb mono emergent,
obscura tinc l'ànima.

Per ella soc un acudit,
rient-se de mi gaudeix
però sols Déu pot jutjar-me
i ni tan sols sé si existeix.

“Sanam”, crido al cel,
buscant resposta de Déu;
sembla ser l'únic que m'escolta,
i jo que creia ser ateu.